

druhou lahev vína. Ale z baru je cesta do postele krátká, říkala si v duchu Beata.

V jednom okamžiku měla dojem, že slyší zašustění peřin, a tak už se hlasitostí svých kroků moc nezabývala a rychle z apartmánu vyběhla. Venku naskočila do hotelové limuzíny a poprosila řidiče, aby ji vzal na adresu Jl. Raya Andong Petulu v Ubudu, do jejího skromného, a přesto stylového pokoje v hostelu. Řidiči limuzíny musela zaplatit přes 200 000 rupií, to ji trochu rozčílilo, protože má určité pevnou hotelovou taxu. Nechtěla ale dělat problémy, a tak s trochu otráveným obličejem předala řidiči částku ve výši svého týdenního nájmu.

„Báta, ahoj!“ Odchytli ji hned u vstupu do hostelu její bytní, Ketut a Sára. Ketut byl malý indonéský mladík, který si vzal Slovenku Sáru a čekali spolu prvního potomka, malého Nyomana.

„Dobré ráno... vím, vím, slíbila jsem pomoci s opravou toho článku, ale mám namířeno akorát do postele...“

„Jojo, vidno, noc bola divoká, však? Ale fárom ťa odviezť nechal, lepšie ako ten Polák minulý týždeň, čo ťa ťahal na kole pri priviazanem surfu za ním. A chudobný tiež nebol, Ritz Carlton nie je len tak pre niekoho,“ poznamenala Sára a provokativně se na Beatu podívala.

„Jak víš, že to byl Ritz Carlton?“

„Má to na hotelovom aute, láska.“

Beata se ani nezastyděla, bydlí tady přes dva měsíce a ti dva si s ní zažili všelicos.

„Už vieš, ako dlho sa zdržíš?“

„Jo, příští týden se musím dostat zpátky do Kobyli. Vánoce se u nás doma prožívají, teta Milena by beze mě druhé svátky nepřežila.“

Sára s Ketutem Beatě připomněli večeri, na kterou přijdou i ostatní ubytovaní hosté. Upřímně se těšila. Bylo těžké

dostat lidi z hostelu ve stejnou chvíli na jedno místo, většina se zdržela den, maximálně dva, a ti, co přebývali déle, byli tak nestálí, že se nedalo odhadnout, kdy se znovu objeví ve svém pokoji. Proto věděla, že jim dalo určitě plno práce dostat alespoň osm z nich k jednomu stolu. Tenhle styl života vždy trochu obdivovala. Poznávání nových lidí, vytváření nové a větší „rodiny“ by pro ni bylo splněným snem. Se svou povahou si ale stálou práci dovolit nemohla. Vlastní nohy udržela na jednom místě sotva čtvrt roku, Bali bylo druhým místem, kde zůstala nejdéle od svých třidvaceti let. Jejím osobním rekordem byla Kalifornie.

V pokoji se svlékla z šatů na ramínka, dlouhé hnědé vlasy si svázala do drdolu a ofinou nechala volně rámovat obličej. V umyvadle pustila ledovou vodu, dlaněmi se opřela o skříňku a dlouze se na sebe podívala do zrcadla. Byla se sebou spokojená. Dívala se na sebe s láskou, obdivem a sebevědomím. Sebevědomím, které u svých vrstevníků často postrádala. Mnoho jejích spolužaček ze školy už mělo před třicítkou manžela, minimálně jedno dítě, pevnou půdu pod nohama a také přesně věděly, kde a s kým se zítra probudí. Nadšeně tím krmily sociální sítě a hlava nehlava se snažily okolí přesvědčit, že tohle je přesně to, co kdy chtěly, a hlavně to, co kdy chtěla každá žena v podobném věku a postavení. Několikrát si přečetla, že mateřství je sice náročné a maminky často nevědí, kde jim hlava stojí, ale vůbec jim to nevadí, protože je to nejkrásnější věc na světě a nic nemá šanci ji nahradit. Kočárkové gangy, které se venku potulovaly v různých částech dne, ji v Česku děsily už od dvaceti, kdy si poprvé všimla, že některé spolužačky ze základky začínají rodit. Když i Beatou tolik obdivovaná starší sestra s titulem ze žurnalistiky hned po škole otěhotněla a provdala se za balíka z vedlejší vesnice, všechny své cestovatelské sny odložila na období „až bude Matýsek větší“.